

La marginea sistemului nostru solar se ciocnesc două puteri cosmice.

Cele două puteri cosmice care se ciocnesc la marginea sistemului nostru solar sunt vânturile solare și cele cosmice. Astronomul Adrian Șonka a explicat că sondele Voyager 1 și Voyager 2 înregistrează atunci când sunt lovite de particule. Deși vântul solar respinge 70% din radiația cosmică, nu protejează în mod egal fiecare parte a sistemului solar.

Notă de autor

- Toate drepturile de autor revin autorilor,
- Autori: Mircea Iordache, Constantin Alecse
- Documentare: Mircea Iordache și Constantin Alecse
- Tehnoredactarea și versificația: Mircea Iordache
- Site-ul cărții: Constantin Alecse
- Corectură: Mircea Iordache, Constantin Alecse
- Ilustrație: Mircea Iordache, Constantin Alecse

Linkuri

www.cosmosulsiubirea.com

www.mirceaiordache.com

www.constantinalecse.com

www.dambroca.com

www.biserica.org/ro/compendium/publicatiireligioase.htm

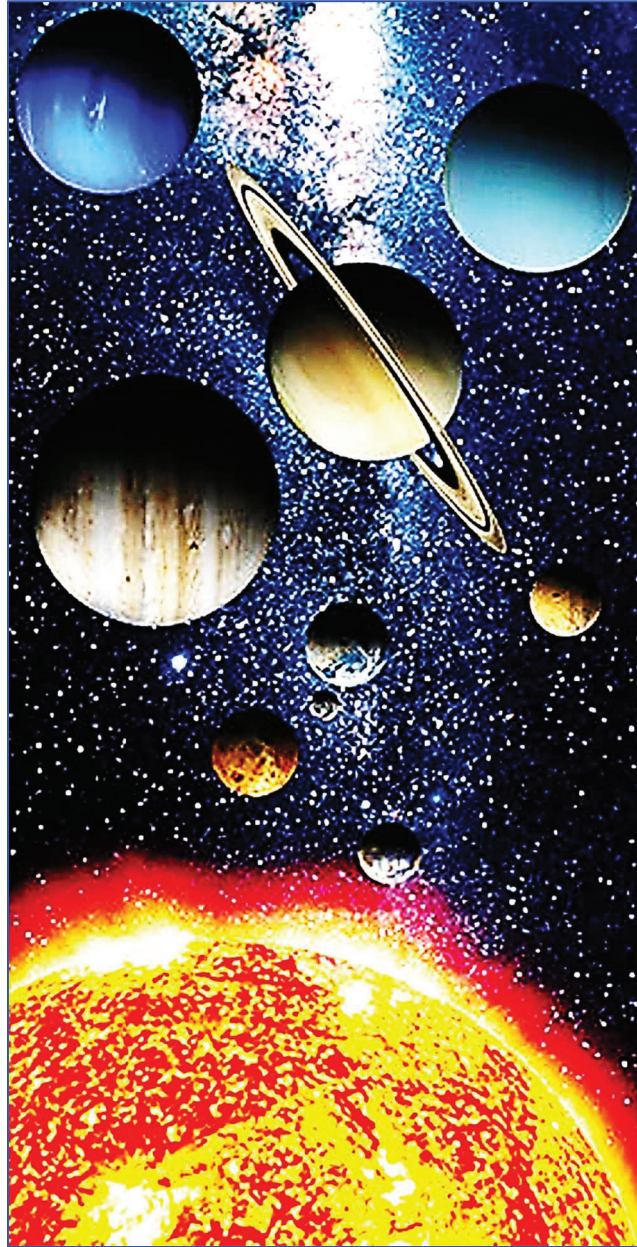
MIRCEA IORDACHE

CONSTANTIN ALECSE

COSMOSUL SI IUBIREA

STIINTA SI RELIGIA

Vedem că mintea Creatorului e de necuprins.
Un aspect al creației e diversitatea incredibilă,
Cu mărimile și distanțele care sunt de neatinș.
Doamne, universul nostru e fața Ta invizibilă!

PREFAȚA

CUVÂNT ÎNAINTE

Mulțumesc Providenței că mi-a oferit prilejul și bucuria de a concepe și de a crea, alături de d-l inginer Mircea Iordache, o nouă carte, intitulată *COSMOSUL și IUBIREA*.

Această carte o simt ca pe o rugăciune de mulțumire, închinată lui Dumnezeu Atotputernicul, Atoateștiutorul, Tatăl Ceresc, că prin Cuvântul Lui, a dat verdictul Creației pentru tot Universul.

Cartea cuprinde multe imagini vizuale și verbale despre știința privind Cosmosul în toată complexitatea lui, dar și religia, bazată în special pe credința creștin – ortodoxă.

Motivația titlului cărții *COSMOSUL și IUBIREA* apare precizată, așa cum a menționat Mircea Iordache, prin versurile:

Toți suntem în felul nostru, părți ale Cosmosului,
Partea cea mai frumoasă este diversitatea iubirii.
Cursa de a ajunge la această trăire a adevărului
O face mirifică, înălțătoare, cu mantia nemuririi.

Viața este tot ce a existat și ce va exista vreodată,
De la facerea universului încoace, cu limba iubirii.
Locurile omului sunt cu locurile cosmosului laolaltă,
Important este ca omul să-și găsească locul fericirii.

Deși unii apologeți atei ai științei prezintă geneza ca pe o creație naturalistă, fără intervenția unei forțe divine, știința este alături de religie, promovând aceleași raționamente privind intervenția Creatorului Divin.

Și pentru că El este atotputernic și atoateștiutor,
Conștiința Lui trebuie să fie infinită, este Creator,
Dumnezeu este conștiința infinitului, iar Universul,
Universul este creația lui Dumnezeu, El e autorul.

Cu aceste versuri ale autorului apare din start aplecarea asupra Creației divine a Universului. Știința descrie fenomenele și structurile cosmice, dar conștientizează că există un Big Bang, care nu putea fi creat și declanșat decât de Creatorul Divin, care se află în afara timpului și a spațiului, nu are început și nici sfârșit, este un nonsens să ne întrebăm, pe principiul că tot începutul are un început, deci cine l-a creat pe El. El este Dumnezeu – Cel infinit.

Prin prezentarea acestor teme, cât și a unora legate de învățăturile lui Iisus Hristos despre viața creștină și în mod deosebit a creștinismului ortodox, încercăm să creăm iubire pentru Creațiile lui Dumnezeu (Cosmosul, cu galaxiile lui, cu constelațiile, cu stelele ș.a.m.d., insistând pe Calea Lactee, care la rândul ei ne conduce la Sistemul Solar și implicit la scumpa noastră planetă, Pământ). Am abordat și ceea ce ne interesează direct și anume Omul ca ființă înzestrată de Dumnezeu cu inteligență și care la rândul lui a fost creat să poată cunoaște Cosmosul, să-l iubească; să-și cunoască bine casa lui, Pământul, să-l prețuiască și să-l îngrijească pentru păstrarea valențelor cu care a fost înzestrat de Dumnezeu.

Imaginea de mai sus, plasată și pe copertă, poate semnifica relația între știință și religie, dar s-ar putea spune și că Dumnezeu l-a pus „mâna în cap” Pământului.

În Capitolul I, **COSMOSUL NE IUBEȘTE**, sunt prezentate succint, imagini și cronici rimate ale cosmosului, prin care-s reliefate frumusețile și impresionantele calități și caracteristici ale galaxiilor, nebuloaselor, constelațiilor, stelelor, planetelor, sateliților. Toate acestea se integrează într-un tot unitar, căruia

nu i se cunosc limitele. Cronicile rimate, explicative pentru fiecare din componentele cosmosului, sunt esențializări ale unor cunoașteri, care pot stârni interesul cititorilor. Din această incursiune, autorul transmite cititorului:

Patru substantive vei avea în mintea, în inima ta,
Și în viață: credință, iubire, frumusețe și fericire.
Cosmosul se va extinde neconținut, se va dilata,
Urmașii noștri vor vedea a cerului nemărginire.

Doamne, cât de frumos este Cerul dat de Tine,
Iar Sistemul Solar este leagănul viețuirii noastre!
Mulțumim Doamne, pentru ambientul de bine,
Tu ne-ai dat toate frumusețile planetei albastre!

În Capitolul II, ȘTIINȚĂ ȘI RELIGIE, se face legătura între descoperirile științifice în toate domeniile și în mod deosebit în cel al Cosmologiei, cu divinitatea infinită a lui Dumnezeu. Legătura între știință și religie, conform prezentării de către autor, ar putea avea ca moto.

Biblia arată descoperirile oamenilor de știință:
Explozia de lumină, a scos Universul din „ceață”,
Așa încep să existe spațiul, materia și timpul.
Biblia: „Dumnezeu a zis”, „și a fost”, începutul.

Cred în Dumnezeu, cum cred în răsăritul de soare,
Nu pentru că Îl văd, ci pentru că se simte în zare,
Dacă Dumnezeu nu ar exista, ar trebui inventat,
Pentru că fără de Dumnezeu universul ar fi uitat.

În capitolele care urmează sunt cuprinse date personale ale lui Mircea Iordache și ale Pr. Protopop Constantin Alecse.

În Capitolul III, MEANDRELE VIEȚII, sunt cuprinse date personale din viață ale autorului Mircea Iordache: A.- Arborele genealogic, B.- Formarea ca om; C.- Slujirile mele.

În Capitolul IV- Meandrele vieții autorului Constantin Alecse: A.- Arborele genealogic; Formarea ca om; C.- Slujirile mele.

Capitolul V.- Viața de pensionar – Mircea Iordache;

Capitolul VI.- Încă în slujba Domnului – Constantin Alecse

Percepția pensionării și bătrâneții, cam sumbră, este precizată chiar de la începutul pensionării:

Nu am știut de al vieții apus,
Că mă prinde, cumva, și pe mine,
Parcă mai ieri eram tânăr frumos,
Iar, acum, asfințitul îmi vine!

El mă prinde încet, mișelește.
În oglindă, când mă privesc,
Parcă-n țeastă „ceva” mă lovește,
Mă accept și, trist, mă iubesc.

A morții sămânță, încet încolțește,
În lume văd milă și greață,
Ades câte-un junghi mă privește,
Cu cârcei în suflet și-n față.

Capitolul VII – Valori umane – Mircea Iordache, - în care sunt immortalizate toate persoanele și personalitățile, întâlnite în timpul vieții, cele cu care a avut puncte comune și pe care le-a admirat și le admiră.

Capitolul VIII – Valori Umane – Constantin Alecse - Eu am avut în viață, binecuvântarea lui Dumnezeu de a colabora cu personalități foarte valoroase din România, din America, din Anglia și din alte părți ale lumii: prelați, actori, scriitori, muzicieni, cântăreți, etc.

Capitolul IX – Încheiere – CV-urile autorilor, recunoștințe și cuprinsul

Binecuvântează Doamne: această carte, pe autorii ei și pe cititori.

PC Preot Protopop Constantin Alecse

Se poate vorbi de o Liturghie cosmică a tuturor creaturilor lui Dumnezeu?

Sfântul Maxim înțelege, se pare, prin cosmosul ca locaș al lui Dumnezeu, în mod deosebit omenirea. Și lumea neînsuflețită ține de acest locaș, întrucât omenirea nu poate exista și lucra fără ea.

Preoții nevăzuți, socotiți ca stând în altarul locașului cosmic al lui Dumnezeu, sunt îngerii care stau în planul nevăzut ca într-un altar.

- Universul, în armonia lui divină, nu săvârșește oare și el o Liturghie cosmică întru lauda Creatorului?

- Sfântul Maxim Mărturisitorul a văzut în cosmos o biserică în care locuiește și prin care se străvede Dumnezeu (Mistagogia). Și precum locașul bisericesc ține într-o unitate pe credincioșii mireni aflați în naos și pe preoții aflați în altar, și toți împreună înaintează spre Dumnezeu, și prin aceasta spre o tot mai accentuată unire și între ei, tot așa și creațiunea cosmică ține într-o unitate mulțimea lucrurilor, a ființelor văzute și nevăzute care înaintează tot mai mult spre Dumnezeu și prin aceasta și între ele.

Teologul ortodox Al. Schmemmann vede ca locaș cosmic al lui Dumnezeu universul fizic, iar pe om îl vede ca preot al lui. El spune: „Omul a fost creat ca preot al lumii, pe care o oferă ca jertfă a iubirii și a laudei lui Dumnezeu și, cheamă prin această veșnică euharistie iubirea lui Dumnezeu asupra lumii...Hristos este singurul preot adevărat pentru că este unicul bărbat desăvârșit...În Hristos Cel adevărat este esența preoției, ca iubire. Și de aceea preoția este esența vieții. Căci în El a fost omorâtă moartea și s-a ivit viața”.

(Arhim. Ioanichie Bălan, Ne vorbește Părintele Dumitru Stăniloae, vol. I, Editura Episcopiei Romanului, 1993, pp. 104-105)

Dovada că Dumnezeu există! (de Alina Costache)

Un profesor de filosofie ateu le vorbea studenților despre dezacordul științei cu ideea existenței unui Dumnezeu atotputernic.

Acesta l-a rugat pe unul dintre studenții săi creștini, nou-

veniți să se ridice în picioare, și iată ce a urmat:

Prof.: Ești creștin, așa-i băiete?; Stud.: Da, domn' profesor.

Prof.: Așadar, crezi în Dumnezeu?; Stud.: Desigur, domn' prof.

Prof.: Ce părere ai, DUMNEZEU e bun?; Stud.: Cu siguranță.

Prof.: DUMNEZEU e ATOTPUTERNIC?; Stud.: Da.

Prof.: Fratele meu a murit de cancer, deși s-a rugat neconținut la DUMNEZEU ca să îl vindece. Noi, oamenii, facem tot ce ne stă în putere să ne ajutăm aproapele, cel puțin majoritatea dintre noi, dar DUMNEZEU n-a făcut nimic în cazul meu. Cum mai poți considera un astfel de DUMNEZEU ca fiind unul bine-intenționat? ă?; (Studentul nu a răspuns nimic.)

Prof.: Nu știi să răspunzi, așa-i? Nu-i nimic, tinere, îți repet întrebarea, e DUMNEZEU bun sau nu?; Stud.: Da.

Prof.: Dar Diavolul, o fi și el bun?; Stud.: Nu.

Prof.: Ia zi-mi, Diavolul de unde provine?

Stud.: Tot DUMNEZEU l-a creat...

Prof.: Bun. Atunci ia zi-mi, băiete, pe lume există și rău?

Stud.: Da.

Prof.: Răul e omniprezent, am dreptate? Iar DUMNEZEU a creat tot ce există, nu?; Stud.: Ba da.

Prof.: Păi și-atunci, cine a creat răul? (Studentul nu a răspuns)

Prof.: Boli există? Dar imoralitate? Ură? Urâțenie? Întâlnești în lume toate astea, nu?; Stud.: Da, domn' profesor.

Prof.: Și-atunci, pe-astea cine le-a creat?; (Studentul a tăcut.)

Prof.: Potrivit științei, percepem lumea prin intermediul celor 5 simțuri. Așa că ia spune-mi tu mie... l-ai văzut vreodată pe DUMNEZEU?; Stud.: Nu, domn' profesor.

Prof. : L-oi fi auzit, atunci?!; Stud.: Nu, domn' profesor.

Prof. : L-ai simțit vreodată pe DUMNEZEU, l-ai simțit gustul, sau l-ai mirosit? Ai trăit vreo formă de percepție de orice fel legată de DUMNEZEU?; Stud. : Nu, domn' profesor. Mă tem că nu.

Prof. : Și totuși crezi în El?; Stud. : Da.

Prof. : Știința oferă dovezi palpabile, demonstrate empiric, că DUMNEZEU nu există. Poți să infirmi asta?

Stud. : Nu. Eu cred în El, și-atât.

Prof.: Da, crezi în El. Credință... Știința vine cu dovezi, și tu ai credință. (Din acest moment, studentul începe să-și confrunte el profesorul.);

Stud.: Domn' profesor, dar căldura există?; Prof.: Da.

Stud.: Dar frig există?; Prof.: Da.

Stud.: Vă-nseleți, domn' profesor. Nu există așa ceva. (Sala de curs a amuțit, surprinsă de întorsătură neașteptată a discuției.)

Stud.: Domn' profesor, întâlnim căldură puternică, supra-căldura, mega-căldura, căldură incandescentă albă, căldură slabă sau căldură zero. Dar niciodată frig. Putem avea temperaturi cu 272 de grade sub punctul de îngheț, dar nu avem mijloacele de a investiga temperaturi mai joase de atât (n.r.: temperatura cea mai scăzută măsurată vreodată în Univers, respectiv temperatura Nebuloasei Bumerang). Pur și simplu nu există conceptul de frig. Este doar o denumire inventată pentru a desemna absența căldurii. Nu putem măsura frigul. Căldură este energie. Așadar, ar fi aberant să considerăm că frigul este opusul căldurii, domn' profesor, când de fapt frigul este absența căldurii. (Audienta sălii a rămas încremenită, iar tensiunea plutea în aer.)

Stud.: Dar despre întuneric ce părere aveți, domn' profesor? Există întuneric? Prof.: Normal. Apune soarele, se face beznă, doar vezi cu ochii tăi.

Stud.: Vă înșelați din nou, domn' profesor. Întunericul este absența unui lucru, respectiv a luminii. Întâlnim lumina slabă, lumina normală, lumina puternică, lumina intermitentă... Am putea vorbi despre conceptul de întuneric doar dacă ar exista momente când lumina lipsește complet. Iar așa ceva nu există. Dacă ar exista întuneric, în mod normal am putea să creștem și gradul de întuneric, am avea o scală valorică și pentru asta, nu?

Profe.: Bun, am înțeles. Spune-mi unde vrei să ajungi, tinere?

Stud.: Domn' profesor, astfel vă pot demonstra ușor că premisele dumneavoastră științifice sunt eronate.

Prof.: Eronate? Poți să-mi explici de ce?

Stud.: Speculați premisa dualității. Dacă susțineți că există viață și moarte, în mod logic afirmați că există un DUMNEZEU bun și un DUMNEZEU rău. Pentru ca două lucruri să fie diametral opuse, cele două trebuie să fie concepte finite, măsurabile. Iar știința nu poate să explice un gând, domn' profesor. Deși folosește electricitatea și forțele magnetice, știința n-a văzut niciuna dintre acestea, ce să mai vorbim despre înțelegerea lor în profunzime. Ca să ne raportăm la conceptul de moarte ca fiind opus conceptului de viață, ar însemna să considerăm că moartea este ceva palpabil. Iar moartea nu este ceva ce se opune vieții, moartea desemnează de fapt absența vieții și nimic mai mult. Având în vedere aceste lucruri, spune-ți-mi, vă rog, domn' profesor, îi învățați pe studenți că se trag din maimuță?

Prof. : Dacă te referi la procesul natural al evoluției, atunci da, desigur.

Stud. : Ați observat vreodată evoluția cu ochii dumneavoastră atunci?; (Profesorul a scuturat din cap că nu și pe față i-a încolțit un zâmbet, uimit și impresionat de concizia discursului argumentativ al studentului său)

Stud. : Din moment ce nimeni n-a observat vreodată procesul evoluționist în plină desfășurare, și nimeni nu poate dovedi că acest proces ar avea un caracter continuu, de fapt dumneavoastră nu faceți altceva decât să vă impuneți punctul de vedere. Și în acest caz, domn' profesor, nu sunteți mai degrabă predicator decât profesor? (Sala a izbucnit în urale)

Stud. : Există printre noi cineva care să fi observat creierul domnului profesor cu proprii ochi? (Sala a fost cuprinsă imediat de hohote de râs)

Stud. : Există cineva care să fie auzit, simțit, atins sau mirosit creierul domnului profesor?... Nu?! Se pare că nu! Și-atunci, potrivit prescripțiilor științei empirice, demonstrabile și atât de exacte, putem desprinde concluzia că dumneavoastră, domnule profesor, nici nu aveți, de fapt, creier! Vă rog să-mi scuzați îndrăzneală, dar, în aceste condiții, cum puteți să ne pretindeți să mai ascultăm măcar ceea ce ne spuneți? (Sala a amuțit din nou. Năucit, profesorul și-a fixat studentul cu privirea și, fără să schițeze vreun gest, a replicat moale...)

Prof. : În cazul asta, va trebui să mergeți pe încredere, băiete.

Stud.: Întocmai, domn' profesor! Încredere și credință! Legătură dintre Om și DUMNEZEU este tocmai CREDINȚA! Asta este tot ce pune lucrurile în mișcare.

Studentul nu era altul decât Albert Einstein.

Câteva citate de Albert Einstein.

„Știința fără religie este șchioapă, religia fără știință este oarbă”.

„Marile spirite întotdeauna au întâlnit opoziții violente de la mințile mediocre.”

„Vreau să știu gândurile lui Dumnezeu. Restul sunt detalii.”

CUVÂNTUL DE AUTOR

Poate că titlul acestei cărți, *COSMOSUL ȘI IUBIREA*, este cam pretențios, dar am mers pe ideea că fără cosmos nu poate exista iubire, iar fără iubire cosmosul ar fi o „inexistență”. În Cosmos vedem existențialitatea Pământului, cu întreaga lui biosferă și legătura lui organică cu alte planete, cu Calea Lactee și cu alte galaxii. Ar fi anacronic să nu iubim Universul, în care-și găsește locul și planeta noastră, iar împăratul

biosferei noastre este omul, ființa înzestrată de Dumnezeu cu valențe multiple de percepție, comunicare și iubire.

Trebuie să ne gândim și la Împăratul Ceresc, pentru faptul că a creat această lume și poate că a creat și alte lumi, extraterestre (despre unele civilizații extraterestre, vorbindu-se tot mai mult că sunt superioare civilizației umane și survolează în spațiul terestru)

Pământul și biosfera lui sunt creații ale lui Dumnezeu (chiar dacă primește alte nume de la diferite culte). Este de neconceput să nu-L iubim pe Dumnezeu.

Trebuie să-i mulțumim pentru tot ce a făcut și face pentru noi. Să ne rugăm Lui, ca să ne miluiască, cu: sănătate, pace, libertate, fericire și să ne păzească de cel viclean. Iubirea noastră să fie recunoscătoare: lui Dumnezeu, Sfintei Treimi, Cosmosului, Soarelui, planetelor și sateliților lor, Pământului, Lunii, pentru echilibrul Eco sistemic, pentru viațuire.

Coborând la nivelul arealului în care mă scald, voi prezenta considerația mea pentru cei/cele cărora le datorez recunoștință veșnică, cu care am colaborat în diferite perioade ale existenței mele, de la care am primit percepția bunătății, a direcției bune în viață, a nobleței și a credinței în Dumnezeu.

Deși am prezentat unele aspecte în cartea „Viața mea ca o fantomă”, am simțit ca în această carte „Cosmosul și iubirea” să mă refer mai mult la ceea ce mi-a fost plăcut sufletului și în mod deosebit să menționez personalitățile, care, prin calitățile lor profesionale, morale și sufletești mi-au fost idoli.

Dumnezeu ne-a dat cosmosul. Cum să nu-L iubim?
Cosmosul ne dă Soarele, care ne luminează divin,
Soarele ne conduce Pământul, casa în care locuim,
Pământul ne oferă condiții naturale ca să viețuim.

Natura este complexă, iar omul e dator să o ajute,
Omul e de la Domnul ca, pe anticrist să-l înfrunte.
Numai oamenii care iubesc, cu credință, au suflete,
Certații cu credința n-au suflete, ei le fac pierdute.

Sfânta Treime, soborul sfinților, sunt flăcări veșnice,
Cosmosul și omul, se iubesc că sunt suflete pereche.
Doamne, Te rugăm să ne faci viitorul tot mai fericit,
Binecuvântează omenirea care de anticrist se dezice.

COSMOSUL ȘI IUBIREA

Ochi, Spațiu, Planete, Cosmos, Stele, Univers.

Între cosmos și iubire e un sacru legământ.
Dacă omul este cu credință în Dumnezeu,
Se creează o punte între cer și pământ,
Focul iubirii e readus ca un nou Prometeu¹

¹ El a furat focul de la Hefaistos și l-a readus pe Pământ,

Iubirea e întreg universul meu în alt suflet,
Ea e foarte aproape, la un tic-tac distanță,
Poate fi lăsată moștenire, ca sfânt menuet,
Astfel, sufletul e cu cosmosul în rezonanță.

Astă carte intitulată Cosmosul și iubirea,
Ne ajută la regăsirea sufletului în univers,
De la familie și, poate cuprinde omenirea,
Cuprinde amintiri, scrisori și idei în vers.

Căci viețile noastre sunt de origine divină,
Orice atom de suflet e un foton din stele,
Sufletele ni se prefac în cosmos și lumină,
Dar lumea-i măcinată de suflete tembele.

Doamne miluiește-ne cu stele și cu luna,
Cu stăpânul sistemului solar și cu iubire,
Elimină covidul din noi, nu stinge lumina,
Căci sufletele ne mor, pline de nefericire!

CĂUTAREA TITLULUI DE CARTE – 2020

După un slalom prin unele încercări, care mi-au fost date de Dumnezeu în ultima perioadă a vieții, 2019 – 2020, în care am avut cumpene ale vieții, dar și încununarea cu unele realizări literare, de care pot fi mulțumit, am simțit că zilele mele, chiar de-s numărate la această etate de 82 de ani, nu pot să le las serbezi, complicându-mi starea de spirit, prin căderea în hăul întunericului psihic. Asta ar însemna că am murit sufletește înainte de moartea fizică.

M-am sfătuit cu mine, cu Părintele Protopop Constantin Alecse și cu Dumnezeu și, am dedus că ar fi bine dacă aș concepe ceva care să aducă o completare la cartea *VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ*, căci din graba stârnită de cele două războaie mondiale ale vieții mele, între viață și moarte (septicemie în 2019 și adenocarcinom în 2020) simt că am omis multe aspecte. Simt nevoia să fac unele reflecții asupra etapelor vieții mele, pe care să le portacompaniate de un murmur al universului.

Am ajuns la concluzia că ar trebui să întitulez această nouă carte *COSMOSUL ȘI IUBIREA*

Nu este exclus ca, pe parcursul realizării cărții, să adaptez titlul la noile viziuni de pe parcursul scrierii ei.

Printre titlurile capitolelor, ar fi:

- Cosmosul ne iubește;
- Știință și religie;
- Meandrele Vieții (Arborele genealogic, Formarea ca om, Serviciile mele);
- Viața de pensionar;
- Valori umane.

Meandrele vieții mele, Viața de pensionar, cuprind reflecții asupra viziunilor din: copilărie; Colegiul Militar de Orfani; Luminile și umbrele școlii primare; Luminile și umbrele gimnaziului; Tumultul Școlii Medii Tehnice Sanitare; Inocența misiunii de felcer; Inocența iubirii; Stagiul Militar ca: educație, amuzament, fortificare fizică, tărie de caracter și tortură; Facultatea, ca sursă de întregire a facultăților mintale și ca izvor al fluturilor din suflet; Ingineratul, între tortura psihică și descoperirea antenelor ingineresti; Familia, ca o convenție: respect, iubire, responsabilitate, bucurii, constrângeri, dezamăgiri, suferințe...; Alambicul unui liceu tehnologic: Învățământul - Zbor printre îngeri și demoni : mândrie, împliniri, încrederi, dezamăgiri, modele, rebuturi...; Inspectoratul Școlar: competențe, valori, bravuri, uzură psihică, infatuare, bisericuțe, grotesc, aranjamente, profituri, politică; Pensionarea, între ușurare și apăsare sufletească: bucuria de a fi liber, împliniri de suflet, revederea filelor trecutei vieți, deprecierea sănătății, umbrele morții; Oamenii importanți care mi-au populat viața: valoare și nonvaloare; moralitate și imoralitate.

- Așa mi-am propus, dar funcție de spațiu, timp și dispoziție sufletească s-ar putea să mai deviez de la aceste jaloane.

- Cuprinsul pentru Părintele Protopop Constantin Alecse este prezentat în Cuvânt înainte.

„Stele rare din tărie cad ca picuri de argint,
Și seninul cer albastru mândru lacrimile-l prind;
Dar dacă ar cădea toate, el rămâne trist și gol,
N-ai putea să faci cu ochii înălțimilor ocol”

(M. Eminescu - *Călin (file din poveste)*)

**Meditația va fi mereu,
limbajul sufletului meu,**

Sunt un suflet ascuns în trup pământesc,
Știu că ceea ce voi înapoia nu e eul meu.
Ceea ce reprezintă sinele meu, gândesc,
Că va merge la judecata lui Dumnezeu.

Sufletul se face cunoscut prin faptele sale,
Ele sunt înfometate de înțeleșuri, sinteze,
De semnificația îndrumării pe a vieții cale,
Cum să trăim ca viețile noastre să conteze.

Sinele e unica pușcărie care poate închide,
Vreodată, sufletul. Sufletul, e unicul liant
Al lumii ce-i prinsă în multe și grele „coride”,
Sufletul va rămâne mereu cristal de neant.

Stările sufletești care apar fără vreun motiv,
Pot avea, totuși, motivele cele mai adânci.
Fie ca sufletul meu să-mi zâmbească nativ,
Prin inima mea, să iubească ale cerului lunci.

În adâncurile iernii am învățat, că mi-e bine,
Că în mine iarna se prefăce în vară invincibilă.

Sufletul îmi este spirală disimulată-n genune,
E prelungirea aripii de înger, care-i imuabilă.²

Sufletul poate auzi și cum înfloresc violetele,
Poate auzi inima tresăltândă a lui Dumnezeu.
Cultura bună a unei națiuni rezidă-n căminele,
Și-n sufletele oamenilor săi, e dorul de mereu.

Frica trebuie să fie, din tot, din toate, izgonită,
Un suflet purificat nu are a se teme de nimic.
Sufletul meu este ca o spirală eternă, smerită,
Ce mă înfige, prin abisuri de lumină, în infinit.

Ai nevoia și dreptul de a trăi o parte din viață,
Având grijă de sufletul tău. Nu o să-ți fie ușor,
Dar să ai grijă de sufletul tău că anii te învață
Să fii sfios cu al altora, al tău fie aripă de dor.

Sufletele puternice s-au născut din suferințe,
Caracterele puternice sunt pline de cicatrici,
Cu vindecarea sufletului se împlinesc cerințe,
Se vindecă trupul de suferințe mari și mici.

Sunt apartamente din suflet cu vedere mare,
Ferestrele lor văd dincolo de râul de moarte
Și de orașul strălucitor de la mare depărtare,
Cele cu priveliște pământească sunt preferate.

Dragostea trebuie concepută cu unic suflet
Și să-I mulțumim pentru suflet lui Dumnezeu,
Să nu-L dezamăgim prin fapte și prin cuget!
Meditația va fi mereu, limbajul sufletului meu

Mihai Eminescu în Sărmanul Dionis

1.- „Sufletul călătorește din veac în veac, același suflet, numai că moartea-l face să uite că a mai trăit.”

2.- „Lumea-i visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spațiu - ele sunt numai în sufletul nostru.”

² Care rămâne veșnic același, care nu se schimbă; permanent, constant, imutabil.